

[Karl Max Rasmussen.]

lide at spørge undervisningsministeren, om han kan oplyse, hvor mange kursus der kommer i gang og eventuelt med hvor mange deltagere, det vil sige, hvor mange af de 1700, som plejer at deltage i sommerferiekurserne, der må udskydes i år.

Jeg synes faktisk, det er synd, at nogle overhovedet skal udelukkes, for jeg tror, det også er ministeren bekendt, at der faktisk vil være mange særlig blandt gifte lærere og særlig blandt noget ældre lærere, som kun har den ene mulighed for efteruddannelse: at søge sommerferiekurserne, og det er jo netop disse noget ældre lærere, der har det største behov for efteruddannelse og videreuddannelse. Der stilles i dag så vældige krav til skolen, som jo udvikler sig fra dag til dag, og jeg synes også, man nok kan antyde, at samfundet er meget på vagt over for skolen, således at der er al mulig grund for samfundet til at hjælpe de lærere, som virkelig har et ønske om at bruge sommerferien til videreuddannelsen.

Jeg vil da ikke håbe, at det sidste ord er sagt i den sag. Så vidt jeg har fået oplyst, drejer det sig om 1/2 mill. kr. på et så kæmpemæssigt budget. Jeg synes, der måtte kunne findes udvej for at komme lærerhøjskolen til hjælp i den givne situation.

Undervisningsministeren (Helge Larsen):

Det er rigtigt, at lærerhøjskolen vil kunne afholde de feriekurser, hvortil den anvender sine egne lærere. Hvor mange af de af hr. Karl Max Rasmussen nævnte 1.700 lærere der vil kunne deltage i disse kursus, er jeg ikke i stand til at oplyse, men jeg vil gerne gøre opmærksom på, når hr. Karl Max Rasmussen henviste til behovet for disse kursus, at netop gennem starten af de 4 nye provinsafdelinger under lærerhøjskolen er mulighederne for at deltage i årskursus blevet væsentligt større i de senere år, og jeg har forstået lærerhøjskolens budgettering sådan, at disse årskursus vil man gennemføre.

På det direkte spørgsmål, om der er mulighed for en øget bevilling til Danmarks lærerhøjskole, må jeg desværre svare, at en sådan mulighed foreligger ikke.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Sigsgaard* til finansministeren:

„Hvorfor har ministeren ikke benyttet sig af kontrollovens § 10's muligheder, således at de skattelignende myndigheder kan få oversigt over, til hvilke skatteydere der udbetales renter af obligationer o. lign., og således at man kan kontrollere skattepligtige formuer i obligationer og aktier?“

Skriftlig begrundelse:

I kontrollovens § 10 (lovbekendtgørelse nr. 350 af 14. august 1967) står der, at alle pengeinstitutter og andre, som indløser rente- og udbyttekuponer, som betingelse for indløsningen skal kræve indløserens navn og adresse, beløbets størrelse og selskabets navn opgivet, og at disse oplysninger efter finansministerens nærmere bestemmelse skal sendes til skattemyndighederne.

Efter et gentagne gange fremsat ønske fra min side har ministeren nu foretaget en opgørelse over skattesnyderiets omfang. Den tyder på, at bedragerierne er stærkt tiltagende og nærmer sig 10 milliarder om året. Kom skatten af disse penge ind, kunne hver eneste skatteyder, der er lønmodtager eller ligestillet dermed, spare over 2.000 kr. om året i skat. Eller sagt på en anden måde: De, der ikke snyder i skat, betaler gennemsnitlig omkring 2.000 kr. om året, for at et mindretal fortsat skal kunne snyde.

En af vejene til at begrænse skattesnyderiet er netop kontrollovens § 10. Den kom ind i loven i 1946 efter formueopgørelsen i 1945 og de efterfølgende revisioner. De første år førte pengeinstitutterne ret nøje kontrol med kuponindløserne, men i dag er kontrollen yderst lemfældig, ja, mange steder overtrædes loven direkte, uden at det får konsekvenser for de pågældende pengeinstitutter. Bemyndigelsen til at kræve oplysningerne sendt til skattemyndighederne har de skiftende ministre mig bekendt aldrig gjort brug af. Det er af afgørende betydning, at bestemmelsen nu bringes i anvendelse, ikke mindst fordi en stor del af de sorte penge er anbragt i obligationer.

Der tales meget om de manglende muligheder for at begrænse skattesnyderiet. Men så længe de muligheder, der allerede findes i lovgivningen, ikke benyttes, er det også den politiske vilje, det er galt med.